

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **Občanské sdružení Záchrana krajiny**, se sídlem Praha 4, U Zeleného ptáka 12, IČ: 27057836, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.7.2010, sp.zn.: S-MHMP-536583/2010/OOP-V-426/R-130/Št,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru ochrany prostředí ze dne 13.7.2010, sp.zn.: S-MHMP-536583/2010/OOP-V-426/R-130/Št se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 2.000,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5, odboru dopravy a ochrany životního prostředí ze dne 19.4.2010., č.j.: MC5/21580/010/ODŽ/Křeh, sp.zn.: MC5-S/6235/2009/ODŽ/OPK, jímž bylo povoleno kácení stromů v počtu 58 a souvislého keřového porostu o celkové ploše 425,5 m² na pozemcích parc. č. 977/1, 982/1, 984/1, 984/2, 989/1, 989/2 k.ú. Jinonice ve prospěch obchodní společnosti Pembroke Jinonice a.s.

Žalobce v podané žalobě předně namítal, že správní orgán I. stupně porušil ust. § 86 odst. 2 zákona č. 500/2014 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť nezaslal kopii podaného odvolání žalobce k vyjádření všem účastníkům řízení.

Tvrdil, že se žalovaný nevypořádal s námitkou žalobce týkající se kácení v období vegetačního klidu a porušení ust. § 8 odst. 5 závazné vyhlášky č. 395/1992 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona České národní rady č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „vyhláška č. 395/1992 Sb.“). Uvedl, že odvolací námitky bylo patrné, že směřovala proti nešetrnému postupu ke stromům a živočichům spojených s nimi jako biotopem a především porušením platných zákonných předpisů. Poznamenal, že vegetační klid je období, kdy dřevina - strom, je v relativním vegetačním útlumu, tedy není výrazně aktivní, při vytváření nových vodivých pletiv. Strom není ani útočištěm hnízdících ptáků či dalších živočichů. Vegetační období dřevin je objektivně existující a objektivně zjiitelný biologický stav a proces. Všeobecně je proto uplatňován úzus, podpořený zákonem, že kácení má probíhat pouze mimo vegetační aktivitu. Ust. § 8 odst. 5 věty druhé vyhlášky č. 395/1992 Sb. stanoví, že orgán ochrany přírody při vydávání povolení ke kácení dřevin přihlíží k vegetačnímu klidu dřevin. Zákonodárce tedy uložil správním orgánům, aby se vegetačním klidem zabývaly, a to přezkoumatelným, čitelným způsobem. Je povinností správních orgánů, tj. také žalovaného, aby přezkoumatelným a hodnověrným způsobem obhájily svou úvahu o povolení kácení mimo období vegetačního klidu. Namítal, že žalovaný se s touto námitkou vypořádal stroze, když zejména označil stav území za „krajně naléhavý“, který se musí řešit „v co nejkratším časovém horizontu“. K tomu žalobce uvedl, že předmětné území v areálu Walter se nachází ve stejném stavu již po dlouhá léta od počátku devadesátých let, aniž by o něj orgány ochrany přírody projevíly větší zájem. Teprve poté, co zahraniční investor začal plánovat komerční výstavbu v areálu bývalé továrny Walter, začal být stav označován za „krajně naléhavý“. Žalobce nezpochybňoval, že pozemky areálu Walter mohou být kontaminované, ale kácení by nemělo být masivní a je možné zachovat stávající stromořadí lip, a bylo by jistě při troše snahy možné zachránit i další stromy. Pokácet je, je možná nejlevnější řešení pro komerčního investora, ale z hlediska ochrany přírody to nejméně šetrné. Právní výklad zákona žalovaným je velmi nebezpečný, neboť znamená, že s odkazem na neurčité posudky je možno ust. § 8 odst. 5 vyhlášky č. 395/1992 Sb. snadno obcházet. Shnil, že v uvedené námitce brojí proti tomu, že žalovaný nepředložil přezkoumatelný důvod a konkrétní podklady k tomu, aby byl proveden natolik závažný zásah do přírody, jakým je kácení v období vegetační aktivity a o námitce žalobce týkající se doby vegetačního klidu žalovaný přezkoumatelně nerozhodl.

Dle žalobce se žalovaný nevypořádal s námitkou týkající se porušení ust. § 8 odst. 1 zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon č. 114/1992 Sb.“). V této námitce žalobce brojí proti tomu, že správní orgán I. stupně nedostatečně doložil závažné důvody pro kácení. Uvedl, že podle ust. § 8 odst. 1 zák. č. 114/1992 Sb. lze povolení ke kácení dřevin vydat ze závažných důvodů po vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin. Namítal, že není vůbec srozumitelné a jasné, z jakých podkladů žádosti by měla vyplývat nevyhnutelnost a nezbytnost kácení. Žalovaný ignoroval konkrétní a věcné námitky žalobce týkající se pozemků ke kácení, konkrétně ty, že zemní práce spočívající v odtěžení zeminy tedy nemají probíhat na pozemku parc.č. 977/1 k.ú. Jinonice, na kterém je však kácení také povolováno. Bez povšimnutí ponechal žalovaný námitku, že kácení je vázáno na zemní práce v souvislosti se sanací areálu Walter na pozemcích parc. dle KN 982/1, 984/1, 984/2, 989/1, 989/2 k.ú. Jinonice. Žalovaný se omezil na obecné fráze o kontaminaci areálu, odkázal na blíže nedefinované „analýzy rizik“, aniž by je konkretizoval, vztáhl ke konkrétním pozemkům. Žalovaný na jedné straně tvrdil, že kácení je nezbytné pro „krajně naléhavý stav“, na druhé straně přiznal, že je to z důvodu chystané výstavby komerčního areálu.

Dále namítl, že žalovaný ignoroval návrhy žalobce na dokazování (konkrétně znalecký posudek, jenž měl doložit hodnotu náhradní výsadby, dále znalecký posudek dřevin ke kácení a zpracování a výpočet ekologické újmy ve formě znaleckého posudku za použití žřalobem uvedených metodik). Uvedl, že žalovaný tyto návrhy shrnul do jediného odstavce, když

konstatoval, že zpracování znaleckých posudků je požadavek nedůvodný a nadbytečný, protože „správní orgán je dostatečně kompetentní tuto věc posoudit“. Ve spise přitom není žádný znalecký posudek, pouze dendrologický průzkum. V praxi jiných orgánů ochrany přírody v Praze je vypracování posudků běžné. Poznamenal, že rozhodnutí správního orgánu musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Okruh skutečností, které musí být dokazovány, výběr důkazních prostředků k tomu potřebných, jakož i hodnocení důkazů provedených ve správním řízení je věcí správního orgánu. Nicméně pokud správní orgán dospěje k závěru, že provedení dalších důkazů se jeví nadbytečným, musí tento závěr v odůvodnění rozhodnutí uvést včetně argumentace, co ho k tomu vedlo. Žalovaný tak porušil ust. § 50 správního řádu. Rovněž tvrdil, že se správní orgány plně spolehly na listinné důkazy - pouhý dendrologický průzkum předložený žadatelem, který byl vypracován komerčním subjektem na jeho objednávku. Návrhy žalobce naopak odmítl, aniž by zdůvodnil proč, čím došlo k porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Dále uvedl, že požadavek na vypracování znaleckého posudku vzešel z jeho konkrétních námitek a upozornění na nedostatky předložených podkladů rozhodování. Správní orgán I. stupně se vypořádal s námitkami žalobce oblíbenými zaklínadly typu „žadatel předložil v rámci správního řízení zpracovaný dendrologický průzkum s uvedením předepsaných dendrometrických hodnot“, „v rámci ohledání na místě bylo zjištěno, že na plochách, kde bylo požadováno kácení dřevin souhlasí předložený dendrologický průzkum se skutečným stavem“, nebo „dřeviny byly dle předložených podkladů detailně posouzeny“. Žalobce v odvolání namítal, že správní orgán I. stupně nepravdivě tvrdil, že předložený dendrologický posudek obsahuje „předepsané dendrometrické hodnoty“. Správní orgán totiž nijak neupřesňuje, co pro něj znamená pojem „předepsané dendrometrické hodnoty“. Žalobce proto podal k tomuto termínu obsáhlé vyjádření, jako součást odvolání. To opět žalovaný ignoroval a byl tak porušen § 68 odst. 3 správního řádu. Dalším odvolacím důvodem bylo to, že žalobce navrhl během řízení „doložit terénní šetření i prezentaci výsledků bonitace stromů mimo období vegetačního klidu (jaro, léto)“. Tento návrh ignoroval jak Správní orgán I. stupně, tak žalovaný.

Rovněž tvrdil, že žalovaný ignoroval námitky týkající se podmínek uložené náhradní výsadby podle § 9 odst. 1 zák.č. 114/1992 Sb. a v odůvodnění napadeného rozhodnutí se s nimi přezkoumatelně nevypořádal. Uvedl, že podstatou odvolací námitky žalobce bylo to, že jeho námitky a návrhy týkající se náhradní výsadby byly ignorovány. V souladu se svými stanovami a veřejným zájmem se žalobce snažil, aby náhradní výsadba byla uložena za co nejvíce konkrétních podmínek, které zajistí přežití a bezproblémový růst a rozvoj nově vysazovaných dřevin. Dalším cílem žalobce bylo stanovení ekologické újmy, což umožní adekvátně stanovit rozsah náhradní výsadby. Právě proto žádal žalobce definovat ekologickou újmu hodnověrným a přezkoumatelným způsobem. K námitce žalobce vůči náhradní výsadbě a způsobu jejího stanovení uvedl žalovaný, že žádný předpis výpočet ekologické újmy znaleckým posudkem neukládá. Žalovaný rovněž nesdílel názor žalobce, že předložený dendrologický průzkum je nedostatečný a správní orgán I. stupně měl dostatečné podklady pro vyřízení dané věci. Uvedl, že žalovaný se uchýlil k alibistickým prohlášením, ale již přezkoumatelně neuvedl, proč jsou námitky žalobce nedůvodné a pokud žalovaný nesdílí názor o stanovení ekologické újmy znaleckým posudkem, jaké jiné objektivní a přezkoumatelně hledisko tedy používá a proč. Žalobce brojil proti tomu, že se odůvodnění rozhodnutí žalovaného nemůže omezit jen na závěrečnou finální úvahu o tom, že námitky žalobce jsou nedůvodné, ale musí obsahovat úvahy správního orgánu a zejména informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků. Odůvodnění rozhodnutí nemůže v tomto ohledu splnit požadavky ust. § 68 odst. 3 správního řádu a vypořádání se s odvolací námitkou je nepřesvědčivé, nehodnověrné a zhora nepřezkoumatelné. Dle žalobce je povinností správního orgánu, aby ekologickou újmu pečlivě a přezkoumatelně stanovil (ohodnotil). Zákon sice výslovně nestanoví, že má být určena v penězích, ale potom je na

správním orgánu, aby byla jeho úvaha čitelná a transparentní. V této povinnosti žalovaný selhal.

V šestém žalobním bodu žalovaný tvrdil, že žalovaný nerozhodl o námitce týkající se možného výskytu chráněných živočichů a porušil tak ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v průběhu řízení navrhoval žalobce vzhledem k blízkosti biotopu Na Farkáně provedení biologického průzkumu pro vyloučení přítomnosti chráněných druhů živočichů. V podaném odvolání pak žalobce brojil proti tomu, že správní orgán I. stupně uvedl, že druhová ochrana není předmětem správního řízení o povolování kácení dřevin. Podezření žalobce, že se na stromech vyskytují chráněné druhy živočichů, tedy nebylo vyvráceno, ani posouzeno. Žalobce namítal, že takový postoj je u orgánu ochrany přírody nepřipustný a alarmující. Rozhodnutí správního orgánu musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci (§ 3 odst. 4 správního řádu). Ochrana chráněných druhů je předmětem ochrany zákona č. 114/1992 Sb., podle kterého je vedeno i toto řízení. Žalovaný se snaží vyvolat dojem, že řízení o kácení dřevin je vzdálené řízení o výjimce z ochrany chráněných druhů. Žalobce takový náhled na povinnosti orgánu ochrany přírody nesdílel, neboť předmětné řízení bylo vedeno podle zákona č. 114/1992 Sb. Tento zákon upravuje jak ochranu dřevin před kácením, resp. kácení samotné, tak ochranu chráněných živočichů. Žalovanému byla ze zákona svěřena pravomoc ve věcech ochrany přírody a krajiny, přičemž dle ust. § 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 114/1992 Sb. se ochrana přírody a krajiny podle tohoto zákona zajišťuje zejména obecnou ochranou druhů planě rostoucích rostlin a volně žijících živočichů a zvláštní ochranou těch druhů, které jsou vzácné či ohrožené, pozitivním ovlivňováním jejich vývoje v přírodě a zabezpečováním předpokladů pro jejich zachování. K tomu žalobce poukázal rovněž na ust. § 5 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb. Dle žalobce ustanovení zákona v této souvislosti výslovně nařizuje, že orgán ochrany přírody, tedy také žalovaný, ex offio uloží zajištění či použití takovýchto prostředků, neučiní-li tak povinná osoba sama. Žalovaný měl tedy povinnost se přinejmenším námitkou žalobce týkající se výskytu chráněných živočichů zabývat, nikoli ji odmítnout s tím, že není v jeho kompetenci. Žalovaný hrubě porušil ust. § 50 odst. 3 správního řádu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Námitka žalobce tak nebyla ani vyvrácena, ani hodnověrně zpochybněna.

Konečně namítal neurčitost a nevymahatelnost podmiňujícího výroku rozhodnutí. Tvrdil, že výrok rozhodnutí stanoví nejasně podmínky provedení kácení, které má být provedeno „*po nabytí právní moci stavebního povolení na zemní práce v souvislosti se sanací areálu Walter na pozemcích pare. dle KN 982/1, 984/1, 984/2, 989/1, 989/2 k.ú. Jinonice*“. Uvedl, že „zemní práce“ nejsou blíže konkretizovány. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí odkázal s bližší konkretizací těchto „zemních prací“ na obsah žádosti, která odkazuje na rozhodnutí Magistrátu hl.m. Prahy sp.zn. S-MHMP 210754/2009/OOP-II/R-49/Sh z 22.4.2009. Poté prohlásil, že odkazem na „příslušná rozhodnutí správního orgánu nevznikají žádné pochybnosti o předmětu a charakteru případných zemních prací. Žalobce namítl, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí, není žádný odkaz na výše uvedené rozhodnutí Magistrátu hl.m. Prahy sp.zn. S-MHMP 210754/2009/OOP- II/R-49/Sh z 22.4. 2009. Toto rozhodnutí je pouze okrajově zmíněné v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. Uvedl, že vymahatelné povinnosti žadateli a podmínky může ukládat pouze výrok rozhodnutí, nikoli odůvodnění. Žalovaný ve svém rozhodnutí nedostatek prvoinstančního rozhodnutí neopravil, jen podal svůj výklad neurčitě stanovené podmínky povolení kácení. Odvolací námitka žalobce proto nebyla přezkoumatelně vypořádána a rozhodnutí je zatížené vadou.

Dále uvedl, že „Náhradní výsadba je vázána na vydání kolaudačního souhlasu pro stavbu Q5 Waltrovka OFFICES“. Tvrdil, že tato stavba není nijak jasně konkretizována např. údajem, kdo je stavebníkem, na jakých parcelách má probíhat, co má být předmětem.

Namítal, že v budoucnu mohou být na pozemcích umístěny zcela jiné stavby pod jiným názvem, čímž se může žadatel snadno zprostit povinnost náhradní výsadby. Z tohoto důvodu je tato část podmiňujícího výroku neurčitá a nevymahatelná. Žalovaný se nejprve zabýval jinou záležitostí, jakým je popis uložené náhradní výsadby a obhajobou jejího časování až po dokončení chystané výstavby, aby pak vyslovil bez dalšího závěr, že se s odvolací námitkou neztotožňuje a proto jí zamítá. Tvrdil, že podstatou námitky žalobce směřující proti nejasnému a obecnému formulování definice budoucí stavby, jejíž uvedení v užívání má být impulsem pro stavebníka provést náhradní výsadbu, se žalovaný nezabýval a omezil se jen na strohé zamítnutí námitky, bez předložení přezkoumatelného odůvodnění, proč je názoru, že se stavebník nemůže zprostit své povinnosti provést náhradní výsadbu, když na pozemku bude postavena jiná nebo jiné stavby. Byl tak porušen § 68 odst. 3 správního řádu.

Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Dle žalovaného správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ust. § 86 odst. 2 správního řádu, jak dokazuje dopis ze dne 14.5.2010 adresovaný účastníkům řízení.

Žalovaný nesouhlasil s námitkou žalobce, podle které se nevypořádal dostatečně a přezkoumatelně s termínem kácení. Uvedl, že úloha a účel úpravy doby vegetačního klidu ve vyhlášce č. 395/1992 Sb. má jiný účel, než jak je tvrzeno žalobcem. Vyhláška uvádí, že k době vegetačního klidu má orgán ochrany přírody přihlídnout, pokud kácení povoluje a kácení tak povolovat zpravidla v této době. Vyhláška upravuje postup pro případ, že se správní orgán již rozhodl povolit pokácení dřeviny a v tomto případě je již zabývání se tvorbou nových pletiv bezpředmětné. Podle žalovaného bylo účelem vyhlášky vydané v roce 1992 chránit především ptačí populace v době hnízdění a zachovat po co možná nejdelší dobu plnění všech funkcí dřevin, které s končícím aktivním vegetačním obdobím ubývají, resp. ztrácí na intenzitě. Co se týká ochrany populací ptactva a jejich hnízd, je tato od roku 2004 již samostatně upravena v ust. § 5a zákona 114/1992 Sb. a případná ochrana prostřednictvím doby vegetačního klidu ve vyhlášce již ztrácí smysl. Vzhledem k tomu, že výše uvedené ustanovení vyhlášky má pouze doporučující charakter, není v rozporu se zákonem, pokud správní orgán povolí kácení ve vegetačním období, platná právní úprava kácení v době mimo vegetační klid připouští. V řešeném případě tak správní orgán I. stupně učinil proto, že stav kontaminace je krajně naléhavý a bylo nutné ho začít řešit v co nejkratším časovém horizontu. Žalovaný se neztotožnil neztotožňuje rovněž s názorem, že by závažné důvody pro kácení byly nedostatečně doloženy. K tomu odkázala na II. bod napadeného rozhodnutí. Dále doplnil, že správní orgán rozhodující o povolení, či nepovolení kácení dřevin je ze zákona povinen k vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin a k uvážení, zda důvody, ze kterých je o povolení kácení dřevin žádáno, lze označit za závažné. Závažným důvodem pro povolení kácení v daném případě byl shledán stav předmětného území a nutnost jeho sanace, což žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil. Naléhavý stav je podle názoru žalovaného dostatečně doložen dvěma rozhodnutími Odboru ochrany prostředí Magistrátu hl. m. Prahy (S-MHMP 210754/2009/OOP-II/R-49/Sh ze dne 22.4.2009, S-MHMP 585828/2009/OOP-II/R-181/Sh ze dne 14.9.2009), ze kterých vycházel správní orgán I. stupně, a ze kterých je v napadeném rozhodnutí citováno a jejichž kopie jsou součástí spisu. Tato rozhodnutí vycházejí mj. z analýzy rizik vypracované společností EMSA-Ekosystem, spol. s r.o. Správní orgán I. stupně při ukládání podmínky vykonatelnosti rozhodnutí vycházel ze žádosti a výše uvedených rozhodnutí Magistrátu hl.m. Prahy, což ho vedlo k povolení kácení i na pozemku parc. č. 977/1 k.ú. Jinonice. Podle žalovaného fakt, že pozemek parc. č. 977/1 k.ú. Jinonice není veden ve výčtu při stanovení podmínky vykonatelnosti rozhodnutí, nezakládá

pochybnosti o závažnosti důvodu pro kácení a není důvodem pro prohlášení napadeného rozhodnutí za nezákonné.

K námitce žalobce, že shledává za vadné, že je jako konečný důvod kácení uváděna výstavba komerčního komplexu „Q5 Waltrovka OFFICES“ a tato zatím nebyla pravomocně povolena, žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně nevázal vykonatelnost svého rozhodnutí na právní moc stavebního povolení pro stavbu „Q5 Waltrovka OFFICES“, nýbrž na pravomocné stavební povolení na zemní práce v souvislosti se sanací areálu Walter. Co se týká samotné podmínky vykonatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalovaný konstatoval, že představa žalobce, že důvodem pro kácení dřevin může být pouze pravomocné stavební povolení, nemá oporu v zákoně. Z hlediska platné právní úpravy je rozhodující, že zákon žádnou podmínku pro dobu, kdy má být o kácení rozhodnuto, nestanoví, rozhodující je tedy posouzení závažnosti důvodu uvedeného v žádosti, které je ponecháno na správním uvážení příslušného orgánu ochrany přírody, který po vyhodnocení podkladů a situace závažnost důvodu pro vedení řízení případně uzná a ve věci rozhodne. Doba podání žádosti tak má vliv pouze na posuzování existujícího doloženého závažného důvodu. Doplnil, že žadateli rozhodně nelze „zazlívat“, že jeho primární zájem je realizace investičního záměru, tedy předmětné stavby, a nikoliv sanace území, kterou by neprovedl, pokud by mu tak nebylo uloženo správním orgánem. Zároveň je ovšem nutné zdůraznit, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno, jako důvod pro kácení dřevin posuzuje sanaci lokality, která je prokazatelně ve stavu, který ohrožuje životní prostředí a lidské zdraví.

K námitce žalobce, že „ve spise přitom není žádný znalecký posudek, pouze dendrologický průzkum“, žalovaný uvedl, že pro účely předmětného řízení, posouzení stavu věci i přiměřenosti kompenzace ekologické újmy má tento podklad dostatečnou vypovídající hodnotu. Žalovaný zastával názor, že předložený dendrologický průzkum vypracovaný odborníkem v oboru, vychází ze stejných principů a zásad, a používá stejnou metodiku, jako některé znalecké posudky podávané ve srovnatelných případech, včetně hodnocení jednotlivých solitérních dřevin s přiřazenou sadovnickou hodnotou. Protože u správního orgánu I. stupně jsou na pozicích v orgánu ochrany přírody a krajiny dostatečně odborně vzdělaní pracovníci, jsou také schopní posoudit a vyhodnotit situaci, která je jim předkládána a ve spojení s provedením ohledání stavu věci na místě i posoudit, zda předložený dendrologický průzkum dostatečně postihuje popisovaný stav. Žalobce ostatně ani neuvedl, v čem konkrétně vzbuzuje dendrologický průzkum jeho pochybnosti a proč je tedy třeba znaleckého posouzení. Žalobce se s největší pravděpodobností s tímto podkladem vůbec neseznámil a jen stěží může tedy posoudit, zda jeho obsah odpovídá potřebám tohoto řízení. Na toto usuzuje i z konstatování žalobce, že „...se správní orgán plně spolehl na listinné důkazy – pouhý dendrologický průzkum předložený žadatelem...“, které se nezakládá na pravdě. Správní orgán I. stupně provedl za účelem seznámení se se skutečným stavem předmětných dřevin ohledání na místě, kterého se účastnili všichni účastníci řízení, kromě žalobce.

K argumentaci žalobce, který spatřuje zásadní vadu v tom, že nebylo pro stanovení ekologické újmy použito pomůcek a) metodika ČÚOP Praha 1992 v nyní aktualizované verzi Agentura ochrany přírody a krajiny (AOPK) ČR vydaná v roce 2005, b) vyhláška 540/2002 Sb., ve znění vyhlášky Ministerstva financí č. 617/2006 Sb., žalovaný uvedl, že tato tzv. oceňovací vyhláška byla zrušena a nahrazena vyhláškou č. 3/2008 Sb., platnou a účinnou pro období rozhodné pro toto řízení. Jedná se o prováděcí právní předpis k zákonu č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, který v ustanovení § 1 – předmět úpravy stanoví, kdy se tento zákon použije. Z uvedené úpravy podle názoru žalovaného vyplývá, že na stanovení hodnoty ekologické újmy, tedy vyčíslení „nehmotné služby“, kterou dřevina poskytuje, tento právní předpis aplikovat nelze. Odlišně

než podle výše uvedeného právního předpisu lze tedy oceňovat pouze nemajetkové, nehmotné (ekologické nebo společenské) služby dřeviny. Tyto společenské služby stromu nelze zaměňovat se službami ekosystému, tyto hodnoty mohou být dokonce v protikladu (z ekologického hlediska může být introdukovaná, invazní dřevina nežádoucí, ale vzhledem ke svému umístění může mít vysokou hodnotu společenskou). To, že je metodika určena jak k výpočtu společenské újmy, tak také ekologické újmy, dokazuje i text na internetových stránkách AOPK, který metodiku uvádí takto: Účelem sborníku je informovat o problematice oceňování dřevin rostoucích mimo les, nové verzi metodiky AOPK ČR, která je doporučena k určování společenské hodnoty dřevin, ekologické újmy a kompenzačních opatření formou náhradní výsadby.“ K požadovanému užití shora uvedené metodiky ČÚOP 1992, nyní AOPK 2005 (pozn.: AOPK jež vydala další aktualizaci v roce 2009) (dále jen „metodika AOPK“) žalovaný uvedl, že tato metodika není obecně závazným právním předpisem a ani nebyla jako metodické doporučení orgánům ochrany přírody a krajiny pro stanovení výpočtu ekologické újmy v případech, kdy je povolováno kácení dřevin, nikdy závazně Ministerstvem životního prostředí doporučena. A její použití lze označit přinejmenším za diskutabilní. Problematikou výpočtu ekologické újmy se odborná veřejnost zabývala již značnou dobu a dosud nebylo dosaženo uspokojivého výsledku, který by znamenal sjednocení názorů na způsobu takového výpočtu. V současnosti neexistuje žádný právní předpis, který by upravoval postup vyčíslení ekologické újmy, zákon o ochraně přírody a krajiny nikde nehovoří o jakémkoliv oceňování dřevin a v souvislosti s povolením pokácení dřevin rostoucích mimo les nestanovuje povinnost ekologickou újmu vypočítat. Zabývá se pouze kompenzací ekologické újmy, ovšem v souvislosti s náhradní výsadbou. Žalovaný byl přesvědčen, že za použití metodiky AOPK není možné vypočítat ekologickou újmu, která bude způsobena pokácením dřeviny. Při výpočtu „hodnoty dřevin“ metodika AOPK například vůbec nereflexuje původnost dřeviny, tedy vlastnost, která je prokazatelně pro ekologickou hodnotu dřeviny (a zároveň tedy i ekologickou újmu po jejím pokácení) a její funkci v ekosystému zásadní. Metodika, která opomíjí tak významný faktor, tedy zda se jedná o dřevinu původní (autochtonní) nebo nepůvodní (introdukovanou) se podle názoru žalovaného nedá na výpočet ekologické újmy aplikovat. Rovněž je zpochybnitelný způsob výpočtu ceny dřeviny, která podle metodiky AOPK stále vzrůstá v závislosti na čase (stáří dřeviny). Ve skutečnosti ovšem cena dřeviny nejvíce stoupá v prvních letech po její výsadbě, následně stagnuje a později významně klesá.

K terminologii používané správním orgánem I. stupně žalovaný uvedl, že žadatel ve své žádosti (včetně Dendrologického průzkumu, jako přílohy této žádosti) uvedl k předmětným dřevinám „předepsané dendrometrické hodnoty“, čemuž je nutno rozumět tak, že se jedná o údaje o dřevinách, které jsou stanoveny („předepsány“) v ust. § 8 odst. 3 vyhlášky č. 395/1992 Sb. Poznamenal, že v Dendrologickém průzkumu jsou pak obsaženy i další dendrometrické resp. dendrologické údaje, týkající se uvedených dřevin.

Dále žalovaný zastával názor, že uložení povinnosti náhradní výsadby je dostatečně určité, plně odpovídá požadavkům na kvalitní náhradní výsadbu, protože stanoví podmínky na základě dlouhodobě aplikovaných a osvědčených odborných poznatků. Splnění podmínek uvedené normy je kontrolovatelné a vynutitelné. Žalovaný považoval zajištění kvality provedení náhradní výsadby v předmětném případě za plně postačující a požadavek na jiné („konkrétnější“) stanovení podmínek za nadbytečný. Podle názoru žalovaného se náhradní výsadbou zabýval správní orgán I. stupně zcela přesvědčivě ve svém odůvodnění. Žalovaný se k tomu bodu odvolání vyjádřil na základě zjištění provedených na prvním stupni a neshledal žádné závažné nedostatky. Poznamenal, že žalobce by měl mít na zřeteli, že ukládání náhradní výsadby v souvislosti s povolením kácení dřevin je možností, nikoliv povinností orgánu ochrany přírody. Správní orgán I. stupně této své zákonné možnosti v daném případě využil a uložil žadateli přiměřenou náhradní výsadbu ke kompenzaci ekologické újmy vzniklé pokácením dřevin. Zdůraznil, že podle ust. § 9 odst. 1 zákona č.

114/1992 Sb. se jedná o přiměřenost náhradní výsadby ke kompenzaci ekologické újmy vzniklé pokácením dřevin, a že tudíž samotné citované ustanovení nestanoví náhradu „stejnou“, „rovnocennou“ apod. Doplnil, že náhradní výsadba, která byla uložena v předmětném případě podle odpovídá možnostem dané lokality s ohledem na budoucí zástavbu. Správní orgán I. stupně může uložit povinnost náhradní výsadby na základě svého správního uvážení, není to však jeho povinností. Nikterak by z hlediska formální stránky řízení nepochybil, pokud by náhradní výsadbu neuložil vůbec a tuto skutečnost nezdůvodnil. Je na jeho uvážení, zda posoudí, že v daném území je náhradní výsadba s ohledem na důvod kácení vůbec možná a v jakém složení a rozsahu. Skutečnost, že je náhradní výsadba ukládána v případech, kdy je kácení povolováno prakticky vždy a s výběrem vhodnosti pro území, svědčí o dobré a zodpovědné práci orgánů ochrany přírody působících na prvním stupni. Podle projevů žalobce se však zdá, že náhradní výsadba je jím považována za povinnost, a to v hodnotě odpovídající peněžnímu vyjádření hodnoty kácených dřevin, zjišťované podle metodiky AOPK. Pakliže se území určené k zástavbě, na kterém dosud rostou dřeviny (převážně náletové, vyrůstající na nevhodném stanovišti) má zastavět, logicky se zmenší prostor pro výsadbu. Trvat v takovém případě na výsadbě ve stejné peněžní hodnotě nebo množství dřevin je obvykle nereálné, protože musí být dosaženo i souhlasu vlastníků pozemků, kam se mají dřeviny vysázet, jsou-li vůbec takové pozemky k dispozici a není-li již místo na pozemku žadatele. Proto se v ust. § 9 zákona č. 114/1992 Sb. hovoří o přiměřenosti náhrady a možnosti uložit tuto povinnost.

K námitce žalobce, týkající se absence „průzkumu pro vyloučení přítomnosti chráněných druhů živočichů“ žalovaný uvedl, že námitku žalobce neodmítl „...s tím, že není v jeho kompetenci“. Naopak uvedl, že ochrana volně žijících ptáků (§ 5a zákona o ochraně přírody a krajiny) a ochrana zvláště chráněných živočichů (§ 50 zákona o ochraně přírody a krajiny) v jeho kompetenci je, ovšem není předmětem řízení o povolení kácení dřevin rostoucích mimo les.

K žalobcem tvrzené nejasnosti podmínek provedení kácení žalovaný uvedl, že orgán ochrany přírody není ze zákona povinen vázat rozhodnutí o povolení kácení dřevin rostoucích mimo les na jakékoliv podmínky, je pouze povinen uvážít, zda důvod pro kácení dřevin je závažným ve smyslu ust. § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. a toto přezkoumatelně odůvodnit. Konstatoval, že správní orgán I. stupně této povinnosti dostál. Správní orgán I. stupně jako důvod pro kácení považoval sanaci a odstranění staré ekologické zátěže na předmětném území, tedy činnost, která je bez pochyby i v zájmu životního prostředí. Podmínka byla uložena, aby se žadateli zabránilo v případném pokácení předmětných dřevin z jiného, než výše uvedeného důvodu, žadatel tedy mohl přistoupit ke kácení až poté, kdy bylo zřejmé, že je to nutné v „souvislosti se sanací areálu Walter“. Podmínky provedení kácení jsou tedy podle názoru žalovaného dostatečně určité, lze si ostatně jen těžko představit, že by správní orgán I. stupně mohl předmětné zemní práce v daném období blíže konkretizovat. Lze připustit, že i v případě, že by byla podmínka „nevymahatelná“, nezpůsobila by tato skutečnost nezákonnost rozhodnutí. Náhradní výsadba je podle názoru žalovaného konkretizována dostatečně (konkrétní pozemky, konkrétní projekt sadových úprav tvoří přílohu rozhodnutí). Správní orgán I. stupně vycházel při stanovení této podmínky z obsahu žádosti, ve které žadatel jako název stavby uvedl projekt „Q5 Waltrovka OFFICES“ a nutno je mít na zřeteli, že v době vydání rozhodnutí neměl k dispozici bližší konkretizaci zamýšlené stavby, ani to nebylo nezbytné s ohledem na účel, pro který je o kácení rozhodováno. Hlavním účelem je sanace území, na kterém se bude stavět a které bylo dostatečně určité vymezeno dvěma rozhodnutími Odboru ochrany prostředí Magistrátu hl.m.Prahy (S-MHMP 210754/2009/OOP-II/R-49/Sh ze dne 22.4.2009, S-MHMP 585828/2009/OOP-II/R-181/Sh ze dne 14.9.2009).

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 86 odst. 2 správního řádu správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, zašle stejnopis podaného odvolání všem účastníkům, kteří se mohli proti rozhodnutí odvolat, a vyzve je, aby se k němu v přiměřené lhůtě, která nesmí být kratší než 5 dnů, vyjádřili. Podle okolností dále doplní řízení. Ustanovení tohoto odstavce se nepoužije, bylo-li odvolání podáno opožděně nebo bylo-li nepřipustné.

Podle ust. § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. ke kácení dřevin je nezbytné povolení orgánu ochrany přírody, není-li dále stanoveno jinak. Povolení lze vydat ze závažných důvodů po vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin. Povolení ke kácení dřevin na silničních pozemcích může orgán ochrany přírody vydat jen po dohodě se silničním správním úřadem a povolení ke kácení dřevin u železničních drah může orgán ochrany přírody vydat jen po dohodě s drážním správním úřadem.

Podle ust. § 8 odst. 5 vyhlášky č. 395/1992 Sb., kácení dřevin rostoucích mimo les se provádí zpravidla v období jejich vegetačního klidu. K tomu přihlíží orgán ochrany přírody při vydávání povolení ke kácení dřevin (§ 8 odst. 1 zákona).

Podle § 9 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, orgán ochrany přírody může ve svém rozhodnutí o povolení kácení dřevin uložit žadateli přiměřenou náhradní výsadbu ke kompenzaci ekologické újmy vzniklé pokácením dřevin. Současně může uložit následnou péči o dřeviny po nezbytně nutnou dobu, nejvýše však na dobu pěti let.

Podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle ust. § 56 správního řádu, závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce. Usnesení se oznamuje pouze znalci. O zamýšleném ustanovení znalce, popřípadě o ustanovení znalce správní orgán vhodným způsobem účastníky vyrozumí. Správní orgán znalci uloží, aby posudek vypracoval písemně a předložil mu jej ve lhůtě, kterou současně určí. Může znalce také vyslechnout.

Soud věc právně posoudil takto:

Námitku žalobce, podle které správní orgán I. stupně porušil ust. § 86 odst. 2 správního řádu, neboť nezaslal kopii podaného odvolání žalobce k vyjádření všem účastníkům řízení, neshledal soud oprávněnou. Ve smyslu ust. § 86 odst. 2 správního řádu je správní orgán I. stupně povinen zaslat stejnopis podaného odvolání všem účastníkům, kteří se mohli proti rozhodnutí odvolat, a vyzvat je, aby se k němu v přiměřené lhůtě vyjádřili.

Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným vyplývá, že správní orgán I. stupně uvedené povinnosti dostal, neboť přípisem ze dne 14.6.2010, sp.zn.: MC05-S/6235/09/ODŽ/OPK, označeném jako odvolání proti rozhodnutí č.j.: MC05/21580/010/ODŽ/Křeh, v souladu s ust. § 86 správního řádu předložil odvolání žalobce všem zbylým účastníkům správního řízení, konkrétně společnosti H1K Consulting, s.r.o., občanskému sdružení OS Jinonice Vidoule a Společnosti pro ochranu Prokopského a Dalejského údolí. Zároveň tyto účastníky vyzval, aby se v termínu do 7.6.2010 ve věci vyjádřili. Uvedený přípis, včetně přiloženého odvolání byl společnosti H1K Consulting, s.r.o. doručen dne 21.5.2010, občanskému sdružení OS Jinonice Vidouce dne 26.5.2010 a konečně Společnosti pro ochranu Prokopského a Dalejského údolí dne 19.5.2010. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že námitka žalobce nemá oporu v předloženém spisovém materiálu.

Nedůvodná je námitka týkající se porušení ust. § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. Žalobce v této námitce rozporoval zejména skutečnost, že správní orgány nedostatečně doložily závažné důvody pro kácení.

K uvedené námitce soud zjistil, že žalobce v podaném odvolání namítal, že není srozumitelné a jasné, z jakých podkladů žádosti by měla vyplývat nevyhnutelnost a nezbytnost kácení. Uvedl, že důvodem kácení má být sanace areálu Walter a odstranění krajně naléhavého stavu. Namítal, že tento stav je dokládán blíže nespecifikovanou analýzou rizik a dvěma rozhodnutími žalovaného ze dne 22.4.2009 a ze dne 14.9.2009. Žádný z těchto dokladů není uveden a doložen jako podklad rozhodnutí. Tvrdil, že pokud je možné zachovat stávající stromořadí lip, bylo by možné zachovat i další stromy. Dále upozornil, že podle rozhodnutí správního orgánu I. stupně má být kácení vázáno na zemní práce v souvislosti se sanací areálu Walter na pozemcích parc. dle KN 982/1, 984/1, 984/2, 989/41, 989/2 k.ú. Jinonice. Zemní práce spočívající v odtěžení zeminy nemají probíhat na pozemku parc.č. 977/1 k.ú. Jinonice, na kterém je však kácení také povoleno. V tomto světle se dle žalobce bortí konstrukce o tom, že kácení je sanačním řešením krajně naléhavého stavu, když probíhá i na pozemcích, kde se nemá těžit zemina. Namítal, že v podkladech rozhodnutí není doložen závažný důvod ke kácení. Závažný důvod musí podle zákona existovat a být v řízení prokázán, a to v době vydání povolení kácení a k tomuto momentu.

K výše uvedené námitce žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žadatel jako důvody žádosti o povolení kácení dřevin uvedl - příprava projektu Q5 Waltrovka OFFICE a sanace areálu Walter, odstranění krajně naléhavého závadného stavu, který byl v minulosti způsoben nakládáním s nebezpečnými látkami. Sanace, spočívající ve sdruženém čerpání podzemní vody, odsávání půdního vzduchu, promývání horninového prostředí přečištěnou podzemní vodou a v podpůrných selektivních odtěžbách kontaminovaných zemín, byla uložena jako opatření k nápravě rozhodnutím sp.zn.: S-MHMP 210754/2009/OOP-II/R-49/Sh (dále jen „rozhodnutí o povinnosti provést opatření k nápravě“) o jehož správnosti a zákonnosti neshledal žalovaný důvod pochybovat. Správní orgán při jeho vydávání vycházel mj. z Analýzy rizik (Mikolanda, 2002), Aktualizované analýzy rizik (Svoboda, 2007) a doplňku Aktualizované analýzy rizika. Z odůvodnění rozhodnutí o povinnosti provést opatření k nápravě vyplývá, že povinnost provést sanaci byla uložena na základě rozboru stavu předmětného území, ze kterého vyplynulo, že za současného stavu znečištění zemín a stavebních konstrukcí, půdního vzduchu a podzemní vody nelze v předmětném areálu vyloučit možné nepříznivé nekarcinogenní a karcinogenní ovlivnění zdraví exponovaných osob a ohrožení stavby používané pro veřejné účely - tubusu metra. Aktuální kontaminace podzemní vody v areálu Walter a.s. byla shledána neslučitelnou s platnými limity pro vypouštění odpadních vod do jednotné a splaškové kanalizace stanovené platným Kanalizačním řádem hl. m. Prahy a bylo konstatováno, že znečištění vod by mohlo mít vliv na

kvalitu vody v odběrném místě pro vodárnu Praha 4 – Podolí, respektive Pivovary Staropramen. Jak vyplývá z vymezení ohnisek znečištění v rozhodnutí o povinnosti provést opatření k nápravě, výše popsané nutné zásahy budou probíhat v místech, kde se nacházejí dřeviny, které je z tohoto důvodu nutné pokácet. Z charakteru plánovaných prací, které budou se sanací přímo souviset (demolice objektů, odtěžení zeminy apod.) logicky vyplývá, že k jejich realizaci je nezbytný určitý manipulační prostor, to znamená, že pro řádné provedení sanace je nevyhnutelné i pokácení dřevin rostoucích na pozemku parc. č. 977/1 k. ú. Jinonice, na kterém nemají přímo probíhat zemní práce v souvislosti se sanací. Na rozhodnutí o povinnosti provést opatření k nápravě je v napadeném rozhodnutí odkazováno a z něho citováno, zároveň se na něj odvolává i žadatel ve zdůvodnění žádosti. Žalovaný se tak neztotožnil s tvrzením žalobce, že není srozumitelné a jasné, z jakých podkladů žádosti by měla vyplývat nevyhnutelnost a nezbytnost kácení. S ohledem na skutečnosti uvedené výše není podle žalovaného prostor ani pro pochybnosti o závažnosti důvodů pro kácení a naléhavosti řešeného závažného stavu. Správní orgány rozhodující na úseku ochrany přírody a krajiny jsou povinny především střežit veřejný zájem na ochraně životního prostředí a vyvažovat jiné zájmy, které mohou být protichůdné k tomuto veřejnému zájmu. V případě rozhodování o povolení kácení dřevin orgán ochrany přírody musí objektivně posoudit a náležitě odůvodnit, zda zájem na pokácení dřevin převyšuje konkurující veřejný zájem na jejich zachování. Správní orgán přitom váží estetický a funkční význam dřevin na straně jedné a závažnost důvodů pro jejich pokácení na straně druhé, aby mohl rozhodnout, jestli pokácení dřevin povolí, případně i rozhodnout o uložení náhradní výsadby a následné péči o ni, je-li to vzhledem k místním poměrům možné, s cílem dosáhnout přiměřené kompenzace vzniklé ekologické újmy. Zda důvody uvedené v žádosti o povolení kácení jsou závažné, je nutno vždy vztahovat k ochraně jiných veřejných nebo individuálních zájmů. Vyhodnocení vztahu ochrany dřevin a ochrany těchto jiných zájmů je pak nutno provést v rámci rozhodovací činnosti. Riziko ohrožení lidského života a zdraví v podobě možné kontaminace podzemních vod a ohrožení stavby používané pro veřejné účely je nepochybně závažným důvodem ve smyslu ust. § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. Dle žalovaného je jeho eliminace v tomto případě veřejným zájem převyšujícím zájem na ochraně přírody. Uzavřel, že lze brát na zřetel i skutečnost, že se žadatel chystá realizovat zástavbu na pozemcích „brownfields“, jenž mají být v souladu s principem trvale udržitelného rozvoje přednostně využity k zastavění za účelem uchránění volné krajiny, dosud nepoznamenané výstavbou.

Předně ust. § 8 odst. 1 věty druhé zákona č. 114/1992 Sb. svěřuje orgánu ochrany přírody při rozhodování o povolení kácení dřevin správní uvážení, správní orgán má tedy v tomto ohledu určitý prostor pro vlastní úvahu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.10.2007, č.j.: 4 As 10/2007-109 meze této správní úvahy upravuje ust. § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. tak, že pro povolení pokácení dřevin musí existovat závažné důvody a musí mu předcházet vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin. Z rozhodnutí orgánu ochrany přírody tedy musí být patrné, jakou úvahou se správní orgán při posouzení těchto otázek řídil a zda význam těchto dřevin na straně jedné i závažnost důvodů pro jejich pokácení na straně druhé dostatečně zhodnotil. Jeho úvaha musí odpovídat zásadám logického myšlení a musí se, pohybovat v zákonem vymezeném rámci. Dle náhledu soudu žalovaný výše uvedeným požadavkům dostál. Z napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že závažný důvod pro pokácení dřevin žalovaný spatřoval zejména v povinnosti provést opatření k nápravě uložené společnosti WALTER a.s. rozhodnutím žalovaného ze dne 22.4.2009, sp.zn.: S-MHMP 210754/2009/OOP-II/R-49/Sh, ve znění rozhodnutí ze dne 14.9.2009, sp.zn.: S-MHMP 585828/2009/OOP-II/R-181/Sh. Tato rozhodnutí jsou obsahem spisového materiálu. Toliko na okraj žalovaný přihlédl i k přípravě projektu „Q5 Waltrovka OFFICE“. Rozhodnutí ze dne 27.11.2009, č.j.: OUR.Jin.p.953-43769/09-Za-UR ve věci umístění této stavby je rovněž součástí předloženého spisového materiálu. Dle rozhodnutí o uložení

povinnosti provést opatření k nápravě žalovaný přistoupil k uložení těchto povinností z důvodu možného nepříznivého ovlivnění zdraví exponovaných osob, dále z důvodu ohrožení stavby používané pro veřejný účel (tubus metra) a konečně i kontaminace podzemní vody, která by mohla ovlivnit kvalitu vody v odběrném místě pro vodárnu Praha 4 – Podolí a Pivovar Staropramen a.s. Uložená nápravná opatření mj. spočívala v sanačním čerpání podzemní vody ze sanačních vrtů a plošných drenů a rovněž v podpůrných selektivních odtěžbách zemin v ohniscích kontaminace podzemní vody. Právě z důvodu proveditelnosti opatření k nápravě bylo požádáno žadatelem o povolení kácení dřevin. Předmětné dřeviny se totiž nacházely v místech, kde měla být odstraněna zemina, respektive v případě pozemku 977/1 k.ú. Jinonice na nezbytném manipulačním prostoru umožňující provedení opatření k nápravě. Nelze tak přisvědčit tvrzení žalobce, že by se žalovaný nezabýval riziky ve vztahu ke konkrétním pozemkům, respektive námitkou týkající se pozemku parc. č. 977/1 k.ú. Jinonice. Soud se ztotožnil se žalovaným, že důvody, které vedly k vydání rozhodnutí o povinnosti provést opatření k nápravě, konkrétně riziko ohrožení lidského života a zdraví v důsledku kontaminace podzemních vod a ohrožení stavby, používané pro veřejný účel, jsou ve smyslu ust. § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. závažným důvodem, na jejichž odstranění je veřejný zájem. Veřejný zájem na eliminaci výše uvedených rizik převyšuje konkurující veřejný zájem na zachování předmětných dřevin. Předmětné dřeviny jsou dle zjištění správního orgánu I. stupně, které žalobce nikterak nerozporoval, dřeviny náletové, nevysazované záměrně, vyrůstající na nevhodných místech. Uvedené dřeviny mají podprůměrnou sadovnickou hodnotu, jsou ve špatném zdravotním stavu a neplní svoji esteticko-ekologickou funkci. Význam těchto dřevin tak je v porovnání s důvody, pro které je jejich kácení žádáno, zcela podružný. S ohledem na výše uvedené se soud ztotožnil se závěrem správních orgánů, podle kterého byl v projednávaném případě dán ve smyslu ust. § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. závažný důvod pro pokácení předmětných dřevin a že v podkladech rozhodnutí byl doložen závažný důvod ke kácení. Napadené rozhodnutí je v této části zcela přezkoumatelné. Soud tak námitku žalobce neshledal oprávněnou.

Nelze přisvědčit námitce žalobce, podle které správní orgány ignorovaly návrhy žalobce na dokazování, čímž bylo porušeno ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

K uvedené námitce soud zjistil, že správní orgán I. stupně považoval v prvostupňovém rozhodnutí návrh žalobce na zpracování znaleckých posudků ohledně dřevin navržených ke kácení, rozsahu ekologické újmy a hodnoty náhradní výsadby ve smyslu ust. § 56 správního řádu za nadbytečný, neboť správní orgán je dostatečně kompetentní tuto věc posoudit v tomto správním řízení a podrobně vyhodnotit posuzované dřeviny na staveništi. Dále pak poukázal na nezbytnost kácení, respektive opodstatněnost tohoto požadavku. Žalobce v podaném odvolání nesouhlasil se způsobem, jakým se správní orgán I. stupně vyrovnal s návrhem na doložení požadovaných znaleckých posudků (konkrétně znalecký posudek, jenž měl doložit hodnotu náhradní výsadby, dále znalecký posudek dřevin ke kácení a zpracování a výpočet ekologické újmy ve formě znaleckého posudku za použití žalobcem uvedených metodik). Uvedl, že rozhodnutí správního orgánu musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Pokud pak správní orgán dospěje k závěru, že provedení dalších důkazů je nadbytečné, musí tento závěr odůvodnit, včetně argumentace, co ho k tomu vedlo. Namítal, že se správní orgán plně spolehl na dendrologický průzkum předložený žadatelem, kterým byl vypracován na jeho objednávku. Návrh žalobce odmítl, aniž by zdůvodnil proč.

K uvedené námitce žalovaný v napadeném rozhodnutí sdělil, že podle ust. § 3 správního řádu postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, za tímto účelem si opatřuje potřebné podklady. Jejich příkladný výčet je obsažen v ust. § 50 správního řádu. Je zcela v kompetenci správního orgánu, jaké podklady zvolí, aby dostál povinnosti uložené ust. § 3 správního řádu. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu

I. stupně je zřejmé, že při rozhodování správní orgán I. stupně vycházel z místního šetření (zápisu z ohledání na místě), dendrologického průzkumu, pravomocných rozhodnutí správních orgánů. V současné době neexistuje žádné zákonné ustanovení, které by správnímu orgánu při rozhodování o povolování kácení dřevin rostoucích mimo les ukládalo opatřit si jakékoliv znalecké posudky. Správní řád ukládá správnímu orgánu ustanovit znalce v případě, závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu. Žalovaný neměl důvod se domnívat, že úředníci správního orgánu I. stupně nemají dostatečné odborné předpoklady k tomu, aby byli kompetentní ve věci rozhodnout, zároveň podotkl, že stav, za kterého by správní orgány přistoupily na požadavek žalobce a pořizovaly by znalecké posudky v jím požadovaných záležitostech, by představoval značné finanční a časové zatížení pro celou státní správu. Je zcela běžnou praxí, že žadatel podloží svou žádost posudkem zpracovaným na jeho náklady a správní orgán (kvalifikovaný pracovník) následně zhodnotí, zda tento odpovídá skutečnosti. Bylo by zcela neekonomické a způsobující zbytečné průtahy, pokud by i přesto, že je shledáno, že předmětný posudek odpovídá skutečnému stavu, správní orgán pořizoval v totožné věci posudek další. Dále uvedl, že jak již bylo uvedeno výše žádný právní předpis neukládá vypracování dendrologického posudku ani výpočtu ekologické újmy ve formě znaleckého posudku. Přílohou č. 1 rozhodnutí správního orgánu I. stupně je Dokumentace pro povolení kácení zeleně ze září 2009 (dále jen „dendrologický průzkum“) zhotovená pro potřeby sanace Ing. Janem Hamerníkem, pro potřeby projektu Q5 Waltrovka OFFICES společností terra florida v.o.s. Z přílohy dendrologického průzkumu - Dendrologické revize, zpracovaná Ing. Janem Hamerníkem, Ph.D., Českým certifikovaným arboristou, vyplývá, že vstupní údaje, na základě kterých je zeleň hodnocena, odpovídají vstupním údajům uvedených v metodice Oceňování dřevin rostoucích mimo les vydané Agenturou ochrany přírody a krajiny ČR a podle žalovaného jsou plně dostačujícími. O tom, zda dendrologický průzkum odpovídá skutečnému stavu se žalovaný přesvědčil při ohledání na místě, které proběhlo dne 5.3.2010. Žalovaný nesdílel názor žalobce, že dendrologický průzkum předložený žadatelem je nedostatečný. Konstatoval, že všechny veličiny nutné pro bonitaci dřevin a výpočet ekologické újmy pro případ jejich pokácení byly žadatelem doloženy a správní orgán I. stupně měl dostatečné podklady pro řádné vyřízení dané věci.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že se správní orgán I. stupně a rovněž žalovaný návrhy žalobce na provedení znaleckých posudků zabývali. Správní orgán I. stupně jej považoval za nadbytečné, neboť se cítil dostatečně kompetentní věc posoudit. Žalovaný pak v obecné rovině dále k požadavku žalobce sdělil, že je povinen podle správního řádu ustanovit znalce v případě, závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a nelze-li odborné posouzení opatřit od jiného správního orgánu. Tak tomu v projednávaném případě nebylo. Ostatně žalobce nedostatek kompetentnosti správních orgánů k posouzení otázek kácení dřevin, hodnoty náhradní výsadby, ekologické újmy nikterak nezpochybňoval. Pokud jde o znalecký posudek ke kácení dřevin žalovaný zejména poukázal na dendrologický průzkum, tedy Dokumentaci pro povolení kácení zeleně ze září 2009 a jeho přílohu Dendrologické revize. Konstatoval, že při ohledání na místě se přesvědčil, že odpovídá skutečnému stavu. Z uvedených důvodů žalovaný nesídlil názor, že by byl dendrologický průzkum nedostatečný. Jinými slovy nepřisvědčil závěru žalobce o nutnosti doplnit spis o znalecký posudek ke kácení dřevin. S výše uvedeným závěrem se soud plně ztotožňuje. Žalobce v průběhu správního řízení, stejně jako v podané žalobě blíže nekonkretizoval, na základě jakých skutečností a důvodů dospěl k závěru o nutnosti opatřit znalecký posudek k doložení náhradní výsadby a ekologické újmy. Na zcela obecně formulovanou námitku žalobce, žalovaný i správní orgán I. stupně reagovali obecným způsobem s poukazem na svojí kompetenci, když navíc správní orgány považovaly dendrologický průzkum za dostatečný. Pro bližší přezkum žalobce

nevytvořil správnímu orgánu podmínky. Za dostatečné podmínky pro přezkum nelze považovat pouhé obecné konstatování, že požadavek na vypracování znaleckého posudku vzešel z jeho konkrétních námitek a upozornění na nedostatek předložených podkladů rozhodnutí. Z uvedeného konstatování není zřejmé, v čem konkrétně jsou shromážděné podklady nedostatečné. Skutečnost, že dendrologický průzkum předložil žadatel, k jehož žádosti byl vypracován, nemůže bez dalšího vést k jeho zpochybnění. Nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že se žalovaný nezabýval jeho námitkou ohledně dendrometrických veličin (hodnot). Žalovaný k tvrzení žalobce poukázal na to, že vstupní údaje, na základě kterých je zeleň hodnocena, odpovídají údajům uvedeným v metodice Oceňování dřevin rostoucích mimo les vydané Agenturou ochrany přírody a krajiny. Tato metodika je novější (aktualizovanější) verzí metodiky, na kterou poukazoval žalobce, tj. Metodiky ohodnocování dřevin rostoucích mimo les, kterou vydal Český ústav ochrany přírody. Jinými slovy tedy, že dendrologický průzkum obsahuje všechny nezbytné údaje požadované aktuální metodikou pro ohodnocování dřevin rostoucích mimo les. Žalovaný v podané žalobě neuvedl, žádné konkrétní skutečnosti, na základě kterých by mohl být učiněn závěr, že tomu tak není. Výtka žalobce tak není oprávněná. Stejně tak není oprávněná výtka, že by se správní orgány nezabývaly návrhem žalobce na terénní šetření a prezentace výsledků bonitace stromů mimo období vegetačního klidu. Správní orgány k uvedené výtce poukázaly na dendrologický průzkum zpracovaný v období vegetace s tím, že ohledáním na místě bylo zjištěno, že dendrologický průzkum souhlasí se skutečným stavem. Správní orgány tak shledaly shromážděné podklady pro řízení dostatečnými a provedení jakýchkoliv důkazů za nadbytečné. S ohledem na výše uvedené neshledal soud námitku žalobce oprávněnou.

Námitku žalobce, podle které žalovaný měl povinnost zabývat se jeho tvrzením týkající se výskytu chráněných živočichů, nikoliv jí odmítnou, že není v jeho kompetenci, neshledal soud důvodnou.

K uvedené námitce vyplynuly ze správního spisu tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti: Žalobce v průběhu správního řízení vznesl návrh na provedení biologického průzkumu pro vyloučení přítomnosti chráněných druhů živočichů. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí k návrhu žalobce uvedl, že druhová ochrana není předmětem správního řízení o povolení kácení dřevin. V podaném odvolání žalobce označil postup za nepřijatelný a alarmující. Tvrdil, že rozhodnutí správního orgánu musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Ochrana chráněných druhů je předmětem ochrany zákona č. 114/1992 Sb. Dle žalobce tak jeho námitka nebyla vyvrácena, ani zpochybněna. K této námitce žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že ochrana volně žijících živočichů není předmětem řízení o povolení kácení dřevin rostoucích mimo les a byla by případně na základě podané žádosti řešena v samostatném správním řízení. Žadatel je povinen ex lege respektovat povinnosti a zákazy, které mu ukládá zákon o ochraně přírody a krajiny. Doplnil, že na území hlavního města Prahy řízení dle ustanovení § 5a, 5b, 56 zákona č. 114/1992 Sb. jsou v kompetenci odboru ochrany přírody Magistrátu hlavního města Prahy a nikoliv městských částí.

Předně v projednávaném případě bylo správním orgánem I. stupně vedeno řízení o žádosti žadatele podané podle ust. § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. o povolení kácení dřevin. Ve smyslu uvedeného ustanovení je správní orgán oprávněn povolení vydat, je-li shledán závažný důvod a po vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin. Zákon č. 114/1992 Sb. správnímu orgánu neukládá povinnost zabývat se v řízení vedeném podle ust. § 8 odst. 1 tohoto zákona otázkou výskytu chráněných živočichů. Na výše uvedeném závěru nemůže nic změnit skutečnost, že ochrana chráněných druhů živočichů je rovněž předmětem ochrany podle zákona č. 114/1992 Sb. Ochrana chráněných druhů živočichů je samostatným předmětem řízení (§ 50 zákona č. 114/1992 Sb.), odlišným od předmětu řízení

v projednávaném případě. Postup správních orgánů, tak byl v souladu se zákonem č. 114/1992 Sb.

Soud přisvědčil tvrzení žalobce, podle kterého se žalovaný řádně nevypořádal s jeho námitkou týkající se kácení dřevin v období vegetačního klidu a porušením ust. § 8 odst. 5 vyhlášky č. 395/1992 Sb.

K uvedené námitce z obsahu předloženého správního spisu vyplynuly tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti: Žalobce v podaném odvolání nesouhlasil s kácením dřevin v období vegetačního klidu. Tvrdil, že blíže nespecifikovaný naléhavý stav nemůže být záminkou pro kácení stromů, které jsou útočištěm řady živočichů (hnízdění). Pro podobný postup by bylo nutné vypracovat biologický průzkum lokality. Tím se správní orgán I. stupně odmítl zabývat. S uvedenou námitkou se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal tak, že poukázal na ust. § 8 odst. 5 vyhlášky č. 395/1992 Sb., podle kterého se kácení dřevin rostoucích mimo les provádí zpravidla v období jejich vegetačního klidu. Následně konstatoval, že vzhledem k tomu, že toto ustanovení má pouze doporučující charakter, není v rozporu se zákonem, pokud správní orgán I. stupně povolí kácení mimo vegetační období. V řešeném případě tak správní orgán učinil proto, že stav kontaminace je krajně naléhavý a je nutné ho začít řešit v co nejkratším časovém horizontu.

Lze přisvědčit žalovanému, že není v rozporu se zákonem, pokud správní orgán I. stupně povolí kácení mimo období vegetačního klidu. Pokud však vyhláška č. 395/1992 Sb. stanovila, že kácení dřevin rostoucích mimo les se provádí zpravidla v období vegetačního klidu, jde o výchozí podmínku, kterou jsou správní orgány povinny respektovat. V případě, že správní orgány dospěly k závěru, že je na místě povolit kácení dřevin i mimo období vegetačního klidu, bylo jejich povinností náležitým způsobem zdůvodnit, na základě jakých skutečností a důkazů tak učinily, a to zejména za situace, kdy byla žalobcem tato skutečnost sporována. Žalovaný své úvahy omezil toliko na sdělení, že ust. § 8 odst. 5 vyhlášky č. 395/1992 Sb. má doporučující charakter a dále obecné konstatování o tom, že stav kontaminace je krajně naléhavý a je nutné ho začít řešit v co nejkratším časovém horizontu. Obsahem odvolací námitky žalobce však nebylo pouze to, zda lze povolit kácení dřevin i mimo období vegetačního klidu. Žalobce nesouhlasil se stanovením doby kácení dřevin mimo období vegetačního klidu zejména proto, že dřeviny jsou v tomto období útočištěm řady živočichů, kteří jej užívají k hnízdění. Žalovaný namísto, aby se přesvědčivě vyrovnal s uvedenou námitkou žalobce, a to včetně tvrzení o nutnosti vypracovat biologický průzkum lokality, se omezil na obecné konstatování o krajně naléhavém stavu kontaminace a nutnosti ho začít řešit v co nejkratším časovém horizontu. Výše uvedené tvrzení však nemůže s ohledem na žalobcem vznesenou námitku obstát, a to i s přihlédnutím ke skutečnosti uváděné žalobcem v podané žalobě, a to že předmětné území se nachází ve stejném stavu od počátku devadesátých let. S ohledem na výše uvedené soud přisvědčil námitce žalobce, podle které žalovaný přezkoumatelně nerozhodl o námitce týkající se doby vegetačního klidu.

Oprávněnou soud shledal rovněž námitku týkající se uložení náhradní výsadby. Žalobce tvrdil, že jeho námitky a návrhy týkající se náhradní výsadby byly ignorovány.

K uvedené námitce vyplynuly ze správního spisu tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti: Správní orgán I. stupně v rozhodnutí mj. uvedl, že realizací sanačních prací a dosadbou nových dřevin na řešeném území dojde ke zvýšení ekologické hodnoty dané lokality v porovnání se stavem před sanací. Hodnota nově vysázených dřevin výrazně převyšuje hodnotu kácených. Ekologická újma vzniklá pokácením dřevin bude zcela kompenzovaná. Žalobce v podaném odvolání poukázal na svůj návrh na zpracování výpočtu ekologické újmy ve formě znaleckého posudku. Namítal, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje přezkoumatelnou úvahu o ekologické újmě a její náhradě. Z věcného

hlediska byl porušen § 9 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. Způsob, jakým cenově hodnotí stromy dendrologický průzkum, resp. Příloha č. 1 rozhodnutí má reálný základ, chybí ale odkaz na způsob výpočtu. Žalovaný nesouhlasil s oceněním náhradní výsadby (viz. Příloha č. 2 rozhodnutí - Cenový rozpočet navrhovaných výsadeb). Namítal, že hodnota kácených stromů mnohonásobně převyšuje hodnotu náhradní výsadby a ta je tak zcela nepřiměřená vzniklé ekologické újmě. Správní orgán se nezabýval skutečnou hodnotou (vyčíslenou v korunách) kácených a vysazovaných dřevin. Dle žalobce je povinností správního orgánu, aby ekologickou újmu pečlivě a přezkoumatelně stanovil (ohodnotil). Zákon sice výslovně nestanoví, že má být určena v penězích, ale potom je na správním orgánu, aby byla jeho úvaha čitelná a transparentní.

K uvedené námitce žalovaný sdělil, že správní orgán I. stupně žadateli uložil provedení náhradní výsadby, kterou lze označit za přiměřenou vzniklé ekologické újmě. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgán I. stupně v této otázce vycházel z dokumentu Dendrologická revize, vyhodnocení aktuálního stavu vegetačních prvků, přiložených tabulek dendrologického průzkumu a situačního výkresu, při tom se zabýval i úvahou, zda a v jaké míře zůstane funkce zeleně v území zachována. Přiměřenost náhradní výsadby nemusí být vyhodnocena jen na základě finanční hodnoty, lze zohlednit i funkci zeleně stávající a zeleně určené k náhradní výsadbě, je nutné brát zřetel také na skutečnost, že realizací sanačních prací (odtěžení kontaminované zeminy, sanační čerpání podzemních vod apod.) dojde ke zvýšení ekologické hodnoty předmětného území. Žalovaný k tomu doplnil, že uložení náhradní výsadby ke kompenzaci ekologické újmy vzniklé pokácením dřevin dle ust. § 9 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny není povinností, ale závisí na uvážení orgánu ochrany přírody, zda ji bude ukládat či nikoliv.

Dle ust. § 9 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. může orgán ochrany přírody žadateli o povolení kácení dřevin uložit přiměřenou náhradní výsadbu, která slouží ke kompenzaci ekologické újmy, jež vzniká po kácení dřevin. V případě, kdy je žadateli o vydání povolení kácení dřevin uloženo provést náhradní výsadbu, je správní orgán povinen zjistit jednak ekologickou újmu, která vznikne pokácením dřevin, a dále posoudit, zda náhradní výsadba je přiměřená. Přiměřenost pojmově předpokládá, že jsou posouzeny dvě či více veličiny, a to každá samostatně a pak ve své vzájemné souvislosti a následně je učiněn závěr o přiměřenosti posuzovaných skutečností. Aby bylo možno posoudit přiměřenost náhradní výsadby, musí být posouzen charakter náhradní výsadby a charakter kácených dřevin a následně posouzena jejich vzájemná přiměřenost. Správní orgán musí tuto úvahu učinit ve vztahu ke konkrétním skutečnostem, které jsou posuzovány v tom kterém správním řízení. V projednávaném případě lze souhlasit s obecnou úvahou žalovaného, že přiměřenost náhradní výsadby nemusí být vyhodnocena jen na základě finanční hodnoty, lze zohlednit i funkci zeleně stávající a zeleně určené k náhradní výsadbě, je nutné brát zřetel také na skutečnost, že realizací sanačních prací (odtěžení kontaminované zeminy, sanační čerpání podzemních vod apod.). Uvedenou obecnou úvahu však žalovaný nikterak nekonkretizoval na podmínky projednávaného případu. Žalovaný, stejně jako správní orgán I. stupně nehodnotil, zda a jaká ekologická újma nastane tím, že budou dřeviny na předmětných pozemcích vykáceny. Konkrétně nehodnotil ani skutečnost, nakolik náhrada, která se předpokládá podle předložených dokladů uskutečnit, bude této újmě přiměřená. Hodnocení konkrétních okolností je přitom nezbytné pro to, aby mohlo být přezkoumatelným způsobem hodnoceno, na kolik úvaha o tom, že náhradní výsadba je přiměřená ekologické újmě, mají oporu ve skutečnostech, které byly v průběhu správního řízení zjištěny. Je proto třeba, aby žalovaný konkrétně popsal charakter, druh a množství dřevin, jejichž pokácení povolil, vyjádřil, zda a jaká ekologická újma vznikla a dále hodnotil druh, charakter a množství náhradní výsadby, posoudil jejich charakter či ekologickou hodnotu, a učinil konkrétní závěr o tom, proč v daném konkrétním případě má za to, že náhrada je přiměřená ekologické újmě. Tato úvaha

v napadeném rozhodnutí chybí. S ohledem na výše uvedené shledal soud námitku žalobce oprávněnou.

Rovněž důvodná je námitka žalobce, podle které výrok prvostupňového rozhodnutí stanoví nejasné podmínky provedené kácení. Žalovaný uvedený nedostatek neopravil, když toliko podal svůj výklad neurčitě stanovené podmínky povolení kácení. Námitka žalobce tak nebyla přezkoumatelně vypořádána.

K uvedené námitce vyplynuly tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti: Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí mj. uvedl, že kácení bude provedeno po nabytí právní moci stavebního povolení na zemní práce v souvislosti se sanací areálu Walter na pozemcích pare. dle KN 982/1, 984/1, 984/2, 989/1, 989/2 k.ú. Jinonice. V podaném odvolání žalobce namítal, že výrok rozhodnutí stanoví nejasné podmínky provedené kácení, které má být provedeno „*po nabytí právní moci stavebního povolení na zemní práce v souvislosti se sanací areálu Walter na pozemcích pare. dle KN 982/1, 984/1, 984/2, 989/1, 989/2 k.ú. Jinonice*“. Tyto „zemní práce“ nejsou blíže konkretizovány. K uvedené námitce žalovaný v napadeném rozhodnutí sdělil, že co se týká podmínek provedení kácení, neshledal jakékoliv nejasnosti. Ve výroku rozhodnutí jsou jasně specifikovány dřeviny, pro které je povolení udíleno, pozemky, na kterých se tyto nacházejí. Povolení ke kácení je vázáno na nabytí právní moci stavebního povolení na „zemní práce v souvislosti se sanací areálu Walter...“. Správní orgán i žadatel jsou vázáni důvodem kácení, jako esenciální náležitostí žádosti o povolení kácení dřevin rostoucích mimo les podle ust. § 8 odst. 3 písm. e) vyhlášky. V tomto případě žadatel jako důvod uvedl „I. etapa - sanace areálu Walter – odstranění krajně naléhavého stavu S-MHMP 210754/2009/OOp-II/R-49/Sh ze dne 22.4.2009, S-MHMP 585828/2009/OOP-II/R-181/Sh z 14.9.2009; II. etapa – příprava projektu „Q5 Waltrovka OFFICE“. Odkazem na příslušná rozhodnutí správního orgánu nevznikají žádné pochybnosti o předmětu a charakteru případných zemních prací prováděných v rámci sanace areálu Waltrovka.

Výrok rozhodnutí vydaného v řízení o povolení kácení dřevin, jehož součástí je i vymezení podmínky provedení kácení předmětných dřevin musí být určitý a srozumitelný tak, aby v budoucnu nemohla vzniknout jakákoliv pochybnost o tom, kdy je žadatel oprávněn provést kácení dřevin. Jen zcela konkrétní vymezení podmínky provedení kácení dřevin je způsobilé najisto založit oprávnění ke kácení dřevin a zabránit případným sporům, zda byl žadatel v daném okamžiku oprávněn k provedení kácení dřevin. Uvedené náležitosti výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně nesplňuje, neboť vymezení proveditelnosti kácení předmětných dřevin je nedostatečné. Správní orgán I. stupně podmínku provedení kácení předmětných dřevin navázal mj. na právní moc stavebního povolení na zemní práce v souvislosti se sanací areálu Walter na pozemcích pare. dle KN 982/1, 984/1, 984/2, 989/1, 989/2 k.ú. Jinonice, aniž by blíže specifikoval, o jaké zemní práce se jedná, případně uvedl, jakým rozhodnutím byly tyto práce uloženy. S odvolací námitkou žalobce se žalovaný vypořádal tak, že ve výroku rozhodnutí jsou jasně specifikovány dřeviny, pro které je povolení uděleno, pozemky, na kterých se tyto nacházejí. Dále odkázal na důvody podané žádosti s tím, že odkazem na rozhodnutí, týkající se povinnosti provést opatření k nápravě, nevznikají žádné pochybnosti o předmětu a charakteru případných zemních prací prováděných v rámci sanace areálu Walter. K výše uvedenému soud sděluje, že žalobce v této námitce nerozporoval dřeviny určené ke kácení, případně pozemky, na kterých má k pokácení dřevin dojít. Žalobce činil sporným určení zemních prací. Žalovaný své úvahy omezil na obecné konstatování o důvodu podané žádosti s tím, že rozhodnutí ve věci uložení povinnosti provést opatření k nápravě, nevznikají žádné pochybnosti o předmětu a charakteru případných prací. Z výše uvedeného obecného konstatování žalovaného však v žádném případě nelze dospět k jakémukoliv bližšímu určení zemních prací. Rovněž pak neobstojí odkaz žalovaného na rozhodnutí o uložení povinnosti provést opatření k nápravě. Výrokem A

tohoto rozhodnutí byla uložena povinnost zpracovat projektovou dokumentaci sanace odstranění ohnisek znečištění na uvedených zónách. Výrokem B tohoto rozhodnutí byla uložena povinnost provést sanační práce na základě výše uvedené schválené projektové dokumentace sanace. Toto rozhodnutí tak žalobcem rozporované určení zemních prací nikterak nespecifikuje. S ohledem na výše uvedené soud přisvědčil námitce žalobce.

Prisvědčit lze i tvrzení, ve kterém žalobce rozporoval způsob, jakým se žalovaný vyrovnal s námitkou žalobce, že stavba Q5 Waltrovka OFFICES není nijak jasně konkretizována např. údajem, kdo je stavebníkem, na jakých parcelách má probíhat, co má být předmětem. Tvrdil, že podstatou jeho námítky směřující proti nejasnému a obecnému formulování definice budoucí stavby se žalovaný nezabýval a omezil se jen na strohé zamítnutí námítky, bez předložení přezkoumatelného odůvodnění, proč je názoru, že se stavebník nemůže zprostit své povinnosti provést náhradní výsadbu, když na pozemku bude postavena jiná nebo jiné stavby.

K uvedené námitce ze správního spisu vyplynuly tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti: V podaném odvolání žalobce namítal, že náhradní výsadba je vázána na vydání kolaudačního rozhodnutí pro stavbu „Q5 Waltrovka OFFICE“. Tato stavba není nitek konkretizována, např. údajem o stavebníkovi, na jakých parcelách má probíhat, co má být předmětem. V budoucnu mohou být na pozemích umístěny zcela jiné stavby pod jiným názvem, čímž se žadatel může snadno zprostit povinnosti náhradní výsadby. Z tohoto důvodu považoval žalobce výrok rozhodnutí za neurčitý a nevymahatelný. K uvedené námitce žalovaný v napadeném rozhodnutí sdělil, že pod bodem II. výroku rozhodnutí správní orgán I. stupně uložil žadateli provedení náhradní výsadby v termínu „nejpozději do půl roku od vydání kolaudačního souhlasu pro stavbu „Q5 Waltrovka OFFICES“. Žalovaný byl toho názoru, že provedení náhradní výsadby před dokončení stavby (před udělením kolaudačního hlasu) by bylo podmínkou zcela nelogickou a ve svém důsledku i kontraproduktivní. Lze si jen těžko představit provádění náhradní výsadby před nebo v průběhu stavby. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou dále uvedeny parcelní čísla pozemku, na kterých se má náhradní výsadba uskutečnit, počet a druhy dřevin a odkaz na konkrétní sadových úprav. Výkres s podrobným členěním jednotlivých vegetačních prvků náhradní výsadby tvoří přílohu č. 2 rozhodnutí správního orgánu I. stupně a je jeho nedílnou součástí. Žalovaný se s ohledem na skutečnosti uvedené výše neztotožnil s názorem žalobce, že by se v budoucnu žadatel mohl zprostit povinnosti náhradní výsadby provést z důvodu, pozemku bude umístěna stavba pod jiným názvem.

Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce v námitce uplatněné v podaném odvolání rozporoval navázání náhradní výsadby na vydání kolaudačního souhlasu pro stavbu „Q5 Waltrovka OFFICES“. Konkrétně pak jednoznačnost určení stavby „Q5 Waltrovka OFFICES“. S odvolací námitkou žalobce se žalovaný vypořádal tak, že nejprve konstatoval, že je vyloučeno provedení náhradní výsadby v průběhu stavby, dále odkázal na výrok rozhodnutí a vymezení náhradní výsadby a pozemků, na kterých má být náhradní výsadba provedena. Následně uzavřel, že námitka žalobce je neoprávněná. Dle náhledu soudu ze způsoby, jakým se žalovaný vypořádal s námitkou žalobce, není zřejmé, jak dospěl k závěru, že shora uvedená námitka žalobce není oprávněná. Je tomu tak proto, že žalovaný v rámci vypořádání námítky žalobce věnoval pozornost vymezení náhradní výsadby ve výroku rozhodnutí. Podstatou žalobcoví námítky však bylo jednoznačnost navázání náhradní výsadby na stavbu „Q5 Waltrovka OFFICES“, a tedy otázka, zda je uvedená stavba jednoznačně konkretizována. S ohledem na výše uvedené nelze mít za to, že by se žalovaný přesvědčivě vypořádal s námitkou žalobce. Soud tak námitku žalobce shledal důvodnou.

Vzhledem ke shora uvedenému Městský soud v Praze podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil napadená rozhodnutí pro vady řízení, pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce a žalovaný výslovně souhlasili s rozhodnutím věci bez jednání).

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. července 2014

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.